

[Helge Larsen.]

tion, som jeg altså mener der er foreslået, fordi der unægtelig med udfærdigelse af fredningsplanerne indføres en væsentlig begrænsning i rådighedsretten over de pågældende områder. I praksis vil det være således, at der i et område, som er inddraget under en fredningsplan, ikke kan ske ændringer i bebyggelser, beplantninger og lignende uden tilladelse fra udvalget for fredningsplanen. Medens det i almindelige naturfredningssager er naturfredningsmyndighederne, der skal rejse sag, hvis man ønsker at begrænse en ejers rådighedsret, vil det i fredningsplanområder være ejeren, der må ansøge om tilladelse til ændringer, selv om det pågældende område ikke er fredet. Vil man have hånd i hanke med udviklingen i områder, hvis naturværdier ønskes beskyttet i en vis grad, eller hvor almenhedens interesse må varetages, f. eks. ved vore kyster, er der næppe nogen anden udvej end den, der her er foreslået; det må så også medføre en forpligtelse til ikke at hænge sig i bagateller og til ikke at modsætte sig de ændringer, der er en naturlig følge af den erhvervsvirksomhed, der er i gang på stedet; når en fredningsplan udformes, men skal blot udelukke det helt planløse, naturødelæggende byggeri, der erfaringsmæssigt kan udvikle sig med en eksplosionsagtig hast i et nyt område, der af en eller anden grund pludselig tiltrækker sig folks opmærksomhed og dermed ofte bliver genstand for spekulationsbyggeri.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Sandau: Vi kan fra retsforbundets side tilsige støtte til gennemførelsen af de her foreslåede tilføjelser til lov om naturfredning.

Når vi har en lov om naturfredning, er det i sig selv en erkendelse af, at vel har vi en privat ejendoms- eller besiddelsesret, hvilket vil sige, at staten garanterer privat-

personer en hegnsret, men den mere eller mindre besiddelsesløse del af befolkningen må også have en vis medbestemmelsesret og en vis adgang til dele af landets jord. Jeg er enig i forslaget bemærkninger om, at i en tid som den, vi nu oplever, med den stærke udvikling i kommunikationsmidlerne og mere fritid for den enkelte borger, kan resultatet let blive en yderligere opdeling og bebyggelse af mange naturskønne arealer. Dermed er ikke sagt, at vi vil gøre hele Danmark til reservat, men vi finder det rigtigt, at landets naturværdier sikres for befolkningen, og jeg vil gerne understrege det tiltalende i, at vi gør det i tide for netop derved at sikre os imod, at staten senere skal komme ud for at skulle udrede en række større erstatninger. Vi er normalt ikke tilhængere af oprettelse af mange udvalg — det koster jo penge — men det centrale i dette forslag om tillæg til naturfredningsloven er jo netop, at man vil søge at gøre noget i tide, som ikke koster mange penge, i stedet for at vente og så senere at skulle udrede store erstatninger.

Jeg vil særlig hæfte mig ved bestemmelsen i § 37, hvorefter det påhviler de i § 34 omhandlede udvalg at underrette statsministeren om, hvilke arealer der er inddraget under fredningsplanerne med henblik på udnyttelse som opholdspladser, campingpladser o. lign. samt til frie badestrande. Jeg finder dette meget vigtigt, for samtidig med at loven sikrer, at landets naturskønheder ikke forringes, er det lige så vigtigt at skabe eller sikre feriesteder ikke alene for de mange mennesker fra byerne, som i stigende grad nyder ferie og fritid på denne måde, men også og ikke mindst for den meget store strøm af turister, der i stigende tal besøger vort land, og som efterhånden også i vid udstrækning benytter sig af denne form for ferie. Der må ikke ved skov og strand, som bør være folkeejede, findes alt for mange skilte med påskriften: „Adgang forbudt“, og der må selvfølgelig endnu mindre findes skilte, hvor det står på frem-